

„Ava, Tată!”

Ce înseamnă această expresie pentru noi, creștinii?

George Christopher Willis

© SoundWords, Online începând de la: 17.03.2023, Actualizat: 17.03.2023

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Galateni 4.6,7

Galateni 4.6,7: Dar, pentru că sunteți fii, Dumnezeu a trimis de la Sine în inimile noastre pe Duhul Fiului Său, care strigă: „Ava, Tată!”. Astfel, nu mai ești rob, ci fiu; iar dacă ești fiu, ești și moștenitor prin Dumnezeu.

Observă că se spune: „Pentru că sunteți fii [nu: pentru a deveni fii], Dumnezeu a trimis de la Sine Duhul Fiului Său”. Observă, de asemenea, că vedem aici cum Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt lucrează împreună pentru a-i scoate de sub Lege pe cei care erau sclavi ai Legii. Cum ar putea atunci cineva să gândească că păgânii ar trebui să se întoarcă la acel loc din care Dumnezeu i-a răscumpărat atât pe iudei, cât și pe păgâni?

Abba {Ava} este cuvântul caldeean sau aramaic pentru „tată”. Este un cuvânt format doar cu buzele, astfel încât un copil foarte mic, care nu are încă dinți, îl poate rosti. Aproape fiecare limbă are același tip de nume pentru „tată” și „mamă”; în germană, copiii mici spun „Papa” și „Mama”; ambele sunt cuvinte care pot fi formate doar cu buzele. La fel se întâmplă și cu „Abba”. Acest lucru ne arată buna primire, pe care Dumnezeu o face chiar și celui mai mic, mai tânăr, mai slab credincios. El nu știe cum să se roage, dar Dumnezeu i-a dat chiar și unui astfel de om Duhul Fiului Său, iar el poate privi spre cer și striga: „Abba!”. Nimeni, în afară de un copil, nu are dreptul la acest cuvânt. Acesta este cuvântul pe care Domnul Însuși l-a făcut atât de prețios pentru inima fiecărui copil adevărat al lui Dumnezeu, atunci când stăm cu capetele și inimile plecate și Îl auzim exclamând în acea noapte întunecată din Grădina Ghetsimani: „Ava, Tată, Ție toate lucrurile Ți sunt cu puțință; depărtează de la Mine paharul acesta! Totuși, nu ce voiesc *Eu*, ci ceea ce voiești *Tu!*”. (Marcu 14.36).

Găsim acest cuvânt prețios doar de trei ori în Noul Testament. Mai întâi, Domnul nostru îl folosește El Însuși și apoi în Romani 8.15, unde Noul Testament chinezesc spune atât de frumos: „Voi nu ați primit din nou inima de sclav, pentru a vă teme, ci ați primit inima de fiu, astfel încât noi strigăm: «Abba, Tată!».” În cele din urmă, găsim același cuvânt frumos aici, în capitolul nostru din epistola către Galateni.

Unii ne spun că în cuvintele „Abba, Tată”, al doilea nume, „Tată”, este doar o traducere a lui „Abba”, dar eu cred că „Abba” înseamnă mult mai mult decât atât. Inimile noastre înțelege aceste lucruri mai bine decât capul nostru, dar, dragă cititorule creștin, poate că ai privit spre cer și ai strigat: „Abba, Tată!”. Dacă ai făcut-o, atunci vei înțelege, iar dacă nu ai strigat niciodată această chemare din inimă, atunci niciun cuvânt omenesc nu o poate face inteligibilă pentru tine. De trei ori în aceste prime cinci versete ale epistolei noastre, Pavel vorbește despre Dumnezeu ca fiind Tatăl. Este o caracteristică a copilului faptul că Îl cunoaște pe Tatăl (1 Ioan 2.14), și astfel, încă de la începutul epistolei, Pavel le amintește că sunt fii, nu sclavi sau slujitori.

Este Duhul lui Dumnezeu în inimile noastre, Duhul Fiului Său în noi, Cel care strigă acest strigăt: „Abba, Tată!”. Nimic nu poate imita vreodată acest strigăt. Numai Duhul Sfânt Însuși poate striga acest lucru în inimile noastre. Acest strigăt, așa cum am arătat deja, este dovada că El locuiește în noi. „Astfel”, adaugă apostolul, „nu mai ești rob, ci fiu”. Da, acest strigăt, „Abba, Tată”, este dovada că nu suntem sub Lege, că nu mai suntem minori, ci fii, fii ai lui

Dumnezeu. „Iar dacă ești fiu, ești și moștenitor prin Dumnezeu”. Noi nu mai suntem acel tip de moștenitor pe care îl descriu primele cinci versete ale capitolului nostru, care nu se deosebește cu nimic de un sclav. Noi suntem „moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună-moștenitori cu Hristos” (Romani 8.17). Acesta este locul în care ne-a adus Dumnezeu, atunci când ne-a răscumpărat de sub Lege.